

יח: (ואף) אם לא, ידוע יהיה לך המלך, אשר לאלהיך אין אנו עובדים ולפסל הזהב אשר הקימות – לא נשתחוה.

~~יט: אז נבוכדנצר התמלא חמה ותואר פניו השתנה, על שדרך, מישך ועבד נגו ענה ואמר להסיק את הכבשן אחד [פי] שבעה על שראוי להסיקו.~~

כ: ולאנשים גבורי חיל אשר בחילו [בצבאו] אמר לכפות [לקשור] את שדרך, מישך ועבד נגו (ו) להטיל (אותם) לכבשן האש היוקד [הבוער].

כא: אז האנשים האלה נכפתו במעיליהם, מכנסייהם, גלימותיהם ומלבושיהם, והושלכו לתוך כבשן האש היוקד [הבוער].

כב: כל עומת זאת [בעבור] שדבר המלך (היה) עז [תקיף], והכבשן הוסק ביותר. (ו) האנשים האלה אשר העלו את שדרך, מישך ועבד נגו – המית אותם שביב [נצוץ] אש.

כג: ושלת האנשים האלה, שדרך, מישך ועבד נגו – נפלו לתוך כבשן האש היוקד [הבוער], כפותים.

כד: אז נבוכדנצר המלך תמה [חרד] וקם בבהלה. ענה ואמר למנהיגיו [לשריו]: הלא שלשה אנשים השלכנו לתוך האש כפותים! ענו ואמרו למלך: נכון, המלך.

כה: ענה ואמר: הרי אני רואה ארבעה אנשים מותרים [לא קשורים] מהלכים בתוך האש, וחבלה אין בהם, ותוארו של הרביעי דומה למלאך.

כו: אז התקרב נבוכדנצר לשער [לפתח] כבשן האש היוקד [הבוער], ענה ואמר: שדרך, מישך ועבד נגו עבדיו של אל עליון, צאו ובואו! אז [ובכן] יצאו שדרך, מישך ועבד נגו מתוך האש.

כז: והתאספו האחשדרפנים, הסגנים והפחות ומנהיגי המלך, ראו את האנשים האלה אשר לא שלטה האש בגופם ושער ראשם לא נחרך ומלבושיהם לא נשתנו וריח אש לא עבר בהם.

כח: ענה נבוכדנצר ואמר: ברוך אלהיהם של שדרך, מישך ועבד נגו אשר שלח מלאכו והציל את עבדיו אשר בטחו בו, (ואת) דבר המלך שינו [בטלו] ומסרו גופם אשר לא יעבדו ולא ישתחוו לכל [לשום] אלוה, זולת אלהיהם.

כט: וממני ניתן צו, אשר כל עם, אומה ולשון אשר יאמר מִשְׁנָה [גנאי] על אלהיהם של שדרך, מישך ועבד נגו – לחיתוך איברים יַעֲשֶׂה [ידון] וביתו לשממה יושם, כל עומת [משום] שאין אלוה אחר היכול להציל כזאת [כך, כמוהו].

ל: אז המלך גידל את שדרך, מישך ועבד נגו במדינת בבל.

לא: נבוכדנצר המלך, לכל העמים, האומות והלשונות הדרים בכל הארץ – שלומכם ירבה!

לב: האותות והנפלאות אשר עשה עמי א-לקים עליון, נאה לפני [לי] לחגיד.

לג: אותותיו – כה גדולים ונפלאותיו – כה תקיפים, מלכותו – מלכות עולם ושלטונו עם דור ודור.